agga ei uskunud mitte, et tallopoeg selle asja pärrast, mis üsna koggematta ja sullase rummalusse läbbi olli sündinud, piddi kaewama minnema, waid lotis, et ta teist wisi temmaga wõttaks leppida.

Monne aia pärrast todi õppetaja kätte kirri, mis läbbi tedda Joulo näddala laupäwal kohto ette kutsuti. Rikkas mees, kes mammonat ennam armastas, kui Jummala riki ja temma õigust, ei mõelnud polegi se peale, kui raske se õppetajal piddi ollema, ühhel laupäwal ja pealegi kallil Joulo näddalal kohto tuppa minna. Kirja sees agga olli üllespandud, et tallopoeg 20 rubla hõbbedat õppetaja käest omma kahjo eest noudis. Kui õppetaja sedda lugges — panni temma sedda kül immeks ja kiusaja astus temma jure ja ütles temmale: „Minne „sinna mehhe wasto kohtusse, sest mis temma „so käest nouab, on üllekohhus. Sinna „olled jo ilmasüta ja et sullane süallune on, „siis langeb temma kohto alla.“ Kiusaja wõt-

tis ka Jummala sanna abbiks ja ütles ta süddames: „Eks Paulus, Issanda Apostel, ka „ei noudnud Roma Keisri kohhut, kui „Juda-rahwas temma peale kaewasid? Eks „Jesus issi ei seisnud kohtowannematte ees? „— Minne agga senna, küllab sa leiad „omma õigust.“

Õppetaja mõtted said seggaseks, agga, Jummal olgo tännatud, — ürrikessekš aiaks. Pea ta wõis õhkada: „Sa waene, waene mees!“ — Pühhapäwa wasta ta piddi ennast walmistama; Piibli ramat olli laua peal lahti. „Sa wõiksid kül nou anda, armas, kallis Jummala sanna,“ mõtles temma ja löi 1 Korint. ram. 6ma peatükki ülles ja lugges sealt seest. Agga weel ei sanud temma südda mitte rahho, sest seal on õppetud, mis wend omma wenna wasto Issandas peab teggema. Siis löi ta Matteuse Ewangeliummi wiendama peatükki ülles ja lugges neljakümnemast salmist sadik, kus kirjotud on: „Sellele, kes sinnoga tah-

Eesti-ma rahwa Kalender 1860 , lk. 28